

„előző megállapítás” arányszámát kell alapul venni. Ez ingatlan átruházásnál nem fordul elő, úgy hogy erre megfelelő helyen fogok rámutatni.

Hol itt a megoldás? Ott, ahol a törvény gyakorlati alkalmazása során eddig is megtaláltam: a törvény szellemében, amely előtt a végrehajtási utasítás betűjének deferálni kellett. A törvény kétségkívül tárgyi mentességet állapított meg, a végrehajtásnak tehát a kedvezménynek ezt a jellegét meg kell védelmeznie. Ez vagyónátruházási szerződéseknel úgy védhető meg, hogy a jogügylet tárgyát tevő objektumra és csakis arra, minden más objektum és minden előző megállapítás kizárásával állapítjuk meg, hogy az mily mértékben szolgálja a kedvezményezett iparcikkeket gyártó, illetve a nem kedvezményezett iparcikkeket gyártó üzemágakat. Ha egyáltalán nem szolgál kedvezményezeti üzemágot, akkor illetékmentesség egyáltalán nem állapítható meg, s az előbbi példában említett 20.000 pengőt a cég megfizetni tartozik.

(Folytatása a következő számban.)

Pénzügyi jogalkotás.

A késedelmi kamatok és adóbehajtási illetékek mérséklése.

Az adómerséklési törvényjavaslatnak a képviselőház által elfogadott szövege a köztartozások után fizetendő késedelmi kamatokat és az adóbehajtási illetékeket mérsékli. A pénzügyminisztérium már a törvényerőre emelkedés előtt az 1927. évi 27736. számú rendeletében a következő intézkedéseket tette meg:

1. a késedelmi kamat általában évi 12%;
2. ha az adózó tartozását az esedékesség napjától számított legkésőbb 3 napon belül befizeti, a kamat 6%;
3. a kamat az esedékesség napjától a befizetést megelőző hónapnak végéig számítandó (eddig annak a hónapnak a végéig számított, amelyben a befizetés történt);
4. az adóbehajtási illeték, ha a zálogolás foganatosított vagy megkiséreltetett, az eddigi 6%-ról 4%-ra, ha pedig az árverés megtartatott vagy megkiséreltetett, 10%-ról 6%-ra csökken;
5. a magasabb behajtási illeték csak abban az esetben számítható, ha az árverés megtartatott vagy megkiséreltetett; ha a fél tartozását a végrehajtó közegnek a lefoglalt zálogtárgyak elszállítása céljából történt megjelenése után egyenlíti ki, nem a 6%-os, hanem a 4%-os behajtási illeték számítható;
6. 1927. március 1-től kezdődőleg már a mérsékelt behajtási illetékek számíthatók fel, tekintet nélkül arra, hogy a végrehajtási cselekmény mikor foganatosított;
7. kamatkedvezmény illeti meg azt az adózót, aki az 1926. év végéig fennállott összes tartozását 1927. évi június hó 31-ig kiegyenlíti. Ezen esetben a kamat 1926 végéig 5%-kal számíttatik. 1927. január 1-től kezdődőleg a kamatteher ismét 12%. Az eddig magasabb összegben már befizetett kamat helyesbítése ezen a címen nem igényelhető.

Az osztalékilleték befizetéséről. Az adómerséklési törvényjavaslat felhatalmazza a pénzügyminisztert, hogy a fokozatos illetékeket %-os illetékekkel alakítsa át. A pénzügyminiszter még

a törvény életbelépte előtt az 1927. évi 14.800. számú rendeletével akként intézkedett, hogy az 1920. évi XXIV. t.-c. 16. §-a értelmében járó osztalékilletékek fejében a részvénytársaság vagy szövetkezet összes részvényei, üzletrészei vagy tőzsdei beírtai után fizetett összes osztalékok együttes összegének 1½%-át kell befizetni. A törvény 15. §-a (3.) bekezdésében felsorolt szövetkezetek 1½% helyett ¾%-ot fizetnek. Ez a rendelet mindazokban az esetekben alkalmazandó, amelyekben a kincstárnak az osztalékilletékekhez való joga az 1926. év eltelte után nyílt meg. Ha azonban az osztalékilletékek már befizettetett, visszajárításnak csak a rendelet közzétételétől számított 90 napon belül előterjesztett kérelemre van helye.

Nyugdíjmegváltások és végkielégítések kereseti- és jövedelemadó kötelezettsége. A végkielégítések és nyugdíjmegváltások a kereseti adóra vonatkozó 1925. évi 300/P. M. számú H. Ö. 16. §-a szerint az alkalmazottak kereseti adója alá esnek. A H. Ö. 19. §-ának 2. bekezdése, illetve az ehhez fűzött utasítás 3. bekezdése szerint ezek a végkielégítések és nyugdíjmegváltások az adótétel alkalmazása szempontjából akkora számú havi összegekre bontandók fel, ahány hónapra eső javadalmazásul szolgálnak és az egy hónapra eső összeg után járó adótételnek ugyanennyi havi szorzata szerint kell a végkielégítés, illetve nyugdíjmegváltás után járó adót kiszámítani. Ez az intézkedés helyes, mert ez azt jelenti, hogy a több adóegységi időszakra egyszerre folyósított illetményt bár egyszerre, de úgy kell adó alá vonni, mintha az a több adóegység mindegyikében külön-külön került volna kifizetésre, vagyis az egy összegben való folyósítás nem jár magasabb adókulcs alkalmazásával.

Másként áll azonban a helyzet a jövedelemadó szempontjából.

A jövedelemadóra vonatkozó 1925. évi 500/P. M. számú H. Ö. 21. §-a szerint a szolgálati viszonyból származó jövedelmeket abban az összegben kell a jövedelemadó alapjául venni, amely összegben azok az adóévet megelőző évben az alkalmazottak kereseti adója alá vonattak. Ebből a törvényi intézkedésből az a gyakorlat fejlődött ki, hogy jöllehet a jövedelemadónak alapja mindenkor legfeljebb egy évi jövedelem, a nyugdíjmegváltások és végkielégítések teljes összegükben az adóévet megelőző év jövedelme gyanánt vétetnek, tekintet nélkül arra, hogy ezek egy évet meghaladó időtartam járandósága gyanánt kerültek egy összegben folyósításra. Ez a gyakorlat az adótételek progresszívítása folytán magasabb adókulcsot, tehát adóemelési eredményez. A nyugdíjmegváltásoknak s végkielégítéseknek egy esztendő jövedelme gyanánt való vétele azonban nem felel meg sem ezen járandóságok gazdasági természetének, sem pedig a H. Ö. intézőinek. Ha ugyanis a jövedelemadóra vonatkozó H. Ö. 21. §-ának intézkedése szerint a jövedelemadó alapja azonos az alkalmazottak kereseti adójának alapjával, akkor a jövedelemadó alapjának megállapításánál is figyelembe veendő, hogy a nyugdíjmegváltás és végkielégítés nem csupán az adóévet megelőző évre, hanem hosszabb időre eső javadalmazás gyanánt folyósított, tehát lényegileg későbbi évek járandóságai előre fizetettek ki. Már pedig, ha az alkalmazotti kereseti adó szempontjából a több adóegységet jelentő időtartamra egy összegben kifizetett járandóság a megfelelő számú adóegységekre felbontva szolgál az alkalmazotti kereseti adó alapjául, akkor éppen a jövedelemadóra vonatkozó H. Ö. 21. §-a rendelkezéseinek folyományaképp a végkielégítések és nyugdíjmegváltások annyi adó-